

Enigma 4

–Ja està! Amb paper i tisores ho hem fet en un tres i no res! –va presumir Pere.
–Ara introduïm la clau en el teclat de la porta i... no va! Per què no funciona?

–Ho has fet com s'indicava en les instruccions?

–Ah, és veritat, se m'havia oblidat! Ho introduiré una altra vegada... Ara sí!

Els dos amics van entrar a la cambra següent. Com en l'anterior, tota una dècada de la història de l'institut resumida en les pantalles dels ordinadors i en les fotografies que hi havia a les parets.

–Mira, Pere –va dir Aila, assenyalant una sèrie d'imatges. –La construcció del nou institut i l'enderrocament del vell.

–Ai, sí, quina llàstima. L'institut vell era molt bonic.

–Ací hi ha una taula amb objectes i records. Açò deu ser una peça del mural de ceràmica de l'entrada.

–I açò què és? –va preguntar Pere, agafant una espècie de campana menuda.

–El timbre! En aquella època no hi havia cançonetes entre classe i classe, t'ho pots creure?

–Hahaha! Per cert, Aila: has vist tots aquests símbols que tenen l'aspecte de codi QR i que hi ha en totes les sales? Per a quina cosa poden servir?

–Sí, els havia vist, però no tinc ni idea. De moment, intentem resoldre l'enigma d'aquesta sala, que deu ser aquest embolic de lletres:

FKCJUFMCQFTUJMSJTJTCBAQJKC
FCPTNJKUJMSJRVBSQFFTCVQBBSF
QNFBOBKVBKSFBFKDPMDQSCFK
BABMCBCBKVNMBJSJOQPEFTTPQBS
CFKJMTSJSVSBNANPSJVCFKBDFKF
AQBDJPCFKDJMRVBMSBBMJUFQTB
QJFMFKDPMDQSTFTSQFMBQBKPA
FQSVQBAFKKBHVBQCBFTDQJSBFTO
FDJBKNFMSOFQBKPDBTJPKBRVBQ
SBDKBVFTFKTFHPMDPHMPNCFKDP
NOPTJSPQFTDQJSBNANBIVTDVKFT

–Mare meua! –va exclamar Pere. –Açò no hi manera de desxifrar-ho!

–Com que no? Segur que ho resoldrem, OFQF!

–Tu creus, Aila? –va dubtar Pere. –Ah, clar que sí, BJKB, ja ho he pillat, hahaha!

